

ΥΜΝΟΣ

ΣΤΗ ΣΤΡΥΧΝΙΝΗ

Ἄστραψε φῶς, κ' ἐγνώρισεν ὁ νιός· ἴδὼν ἑαυτὸ του.
(Δ. Σολωμός: «Ὁ πόρφυρας»)

Ἢ Κούραση μὲ πρόφτασε σιὸ δρόμο
Ποὺ ἀνέβαινα στερεὰ τὴν ὄρια σκάλα.
Μ' ἄρπαξε μὲ τὰ νύχια ἀπὸ τὸν ὄμο
Καὶ μ' ἔκαμε κουρέλι. Καὶ κουφάλα
Γίνηκε τὸ κεφάλι μου. — ἸΜὰ ἐγὼ ἴμουν
Ποὺ ἡ ὑπαρξή μου ἔπλεε σὰ σὲ γάλα,
Ποὺ σὲ τριανταφυλλιῆς χαρὲς κυλιώμουν,
Ποὺ μὲ λαμπρὰ φαντάσματα ἐγλεντοῖσα ;—
Καὶ γίνηκα βαριὸς σὰ νὰ κοιμώμουν.
Βαρνοῖσκιωτος καὶ στείρος καταντοῦσα...
Σὰ μὲς σὲ παραμῦθι καὶ σὰ νᾶβρα
Τὸ μαγικὸ ραβδί, ποὺ ὄλο ζητοῦσα
Νὰ πετάξῃ ἀποπάνω μου τὰ μαῦρα
Τὰ σύννεφα ποὺ μοῦζωναν τὰ φρένα,
Σὰν παράλυτος ἦρτα στὴν ἀνάβρα
Τοῦ Σιλωὰμ μὲ τὰ μάτια βαρεμένα
Καὶ τὸ κορμὶ κομμένο. — ἸΑπελπισία !—
Καὶ τὸ ἔλεος γύρεψα μόνον ἀπὸ Σένα.
Καὶ μοῦδωκες ἸΕσὺ τὴν εὐλογία,
Ποὺ θεὰ καὶ Μεφιστόφελε εἶσαι ἀντάμα.
Μ' ἔκανες ἓνα Φάουστ καὶ συμφωνία
Καμμιά δὲν ἔκλεισα, μὰ μοῦδωκες τὸ ἀνάμα,
Ποὺ μοῦφερε τῆς νιότης τὰ λουλούδια,
Κήπους ὀλανθισμένους, τέλειο θάμα,
Καὶ ποτάμια εὐωδιῆς, μὰ κι' ἀγγελούδια

Χιλιάδες τοῦ Ραφαήλῳ κι' ἀφρονία
Ροδόπλαστες τοῦ Ροῦμπενς καὶ τραγούδια
Ποὺ τ' ἀφτί μου γιομίσαγε ἄρμονία...
Σὰ μέσα μου χωνεύτηκες, ὦ θεά μου,
Τοῦ Ντόριαν Γκρέϋ τὴ νιότη τὴν αἰωνία
Μοῦδωκες, μὰ χωρὶς ἀπ' τὴ χαρά μου
Νὰ χάσω, οὐδὲ τὸ μέσα φῶς νὰ σβύνη.
Καὶ τώρα μὲ τὴ νέα τὴ χλωροσά μου
Μπορῶ νὰ φτιάνω στέρεα καὶ νὰ μείνη
Κάθε δουλειά μου ἀθάνατη. Ναί, θεά μου.
Πόσα χρωστάω σὲ Σένανε, Στρουχνίνη !

Φῶτος Γιοφύλλης